Β Α Σ Α Ν Ι Σ Τ Ι Κ Ε Σ Σ Κ Ε Ψ Ε Ι Σ …

Πριν λίγες ημέρες, μια ομάδα ορθοδόξων φοιτητών από την Μινεσότα των ΗΠΑ επισκέφθηκε το Πατριαρχείο μας. Είχα τη χαρά να υποδεχτώ αυτά τα νέα παιδιά, να τα ξεναγήσω στην Πατριαρχική Καθέδρα, αλλά και να συνομιλήσω για πολλή ώρα μαζί τους.

Όπως ήταν φυσικό, η συζήτησή μας επεκτάθηκε σε θέματα ζωής, σε προβληματισμούς που οι νέοι έχουν στην όμορφη ηλικία των 20-25 ετών και νιώθουν την ανάγκη, αλλά και την άνεση να θέσουν σε ένα κληρικό, που αισθάνονται ότι μπορεί να παρακολουθήσει την σκέψη και τις αγωνίες τους.

Ένα μείζον ερώτημα σε τούτη την ηλικία «του ανοίγματος των φτερών» στη ζωή, είναι οι σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων. Η προσέγγιση, η επικοινωνία, η ανθρώπινη επαφή, οι διαπροσωπικές σχέσεις, ο έρωτας. Για μία φορά ακόμη, με πόνο ψυχής διεπίστωσα τόσο την δυσκολία στην προσέγγιση, όσο και την δυστοκία στο «δόσιμο», στο θάρρος που χρειάζεται για να κινηθεί κάποιος προς τον άλλο.

Γενικώς με βασανίζει ένα ερώτημα, που καλλιεργήθηκε σταδιακά κυρίως στο Μυστήριο της Εξομολογήσεως, κατά τα 23 συνολικώς χρόνια της ιερατικής και αρχιερατικής διακονίας μου. Σχεδόν 9 στους 10 εξομολογουμένους, ανεξαρτήτως φύλου, θα μιλήσουν για “τις αγαθές προθέσεις τους να συνδεθούν με έναν άλλο άνθρωπο…να δώσουν τρυφερότητα, να προσφέρουν αγάπη…να κατανοήσουν…να συμπορευθούν…να…, αλλά ακόμη δεν συνάντησαν τον ανάλογο άνθρωπο, τον μοναδικό ή ξεχωριστό, στην απέραντη σύγχρονη μοναξιά κλπ…κλπ… ” Επαναλαμβάνω, σχεδόν οι 9 στους 10!

Αναρωτιέμαι ωστόσο, όταν φύγουν οι άνθρωποι από την εξομολόγηση ή την κατ’ ιδίαν συζήτηση -όπου εδήλωσαν την εσωτερική τους ετοιμότητα για την ανθρώπινη προσέγγιση- και επιστρέψουν στην καθημερινότητα, πού «χάνονται» ή από τι απορροφώνται, ώστε να αδυνατούν να συναντηθούν μεταξύ τους και να θέσουν σε «εφαρμογή τις αγαθές προθέσεις» τους?

Πώς και πότε, εν ολίγοις, θα βγουν ενσυνειδήτως από το “εγώ”, ώστε να κινηθούν προς το “εμείς”? Πόσο, ασυνειδήτως είναι εγκλωβισμένοι σε αυτό, ενώ νιώθουν αυτοδικαιωμένοι ταυτοχρόνως?

Διότι, τι άλλο είναι η διάθεση -τουλάχιστον- για αγαπητική σχέση (δεν τολμώ εν προκειμένω να μιλήσω αναλυτικώτερα περί της αγάπης καθ’ εαυτής), εκτός από συνειδητή πρόθεση κίνησης εκ των έσω προς τα έξω, από το «εγώ» προς το «εμείς»? Πρόκειται για πράξη κενωτική, πράξη δυναμική, εμπεριέχουσα διάθεση θυσιαστικής προσφοράς. Σίγουρα, πράξη που απαιτεί εσωτερική προπαρασκευή.

Αυτή η σκέψη αναπόδραστα οδηγεί και σε ένα άλλο ερώτημα, πιο βασανιστικό ακόμη: Τα στην συντριπτική τους πλειοψηφία «καλοβαλμένα» νέα παιδιά, ποια πνευματικά (με την ευρεία έννοια του όρου) εφόδια φέρουν από τους σύγχρονους –γεννημένους μεταπολεμικά, εν πολλοίς με στερήσεις- γονείς τους? Στην ανθρωπαγωγική αυτή διαδικασία πού και πώς επιδρά ουσιαστικά η ποιμαίνουσα Εκκλησία?

Με ποιόν τρόπο και ποιο ενδοοικογενειακό παράδειγμα διαμορφώνουν τις προσωπικότητες των παιδιών τους, σε συνδυασμό με την εν γένει παιδεία και το υφιστάμενο εκπαιδευτικό σύστημα, ώστε αυτά να δυσκολεύονται τόσο πολύ να προσεγγίσουν σε βάθος το ένα το άλλο και να μπορέσουν να μοιραστούν γενναιόδωρα και με δημιουργική χαρά συναισθήματα, ψυχή και χρόνο?

Και τέλος, η τραγικώς αυξανόμενη χρήση ψυχοτρόπων χημικών ουσιών/chems (μέχρι θανάτου ενίοτε!) από τους σύγχρονους νέους, προκειμένου να μπορέσουν να διασκεδάσουν ή να ερωτοτροπήσουν –ας μιλήσουμε ειλικρινώς- από ποια ανάγκη προέρχεται, από ποιον φόβο ενισχύεται και στην φίμωση ποιων εσωτερικών «ερινυών» στοχεύει?

Δυστυχώς φοβάμαι ότι μέσα στην επιφανειακή ευημερία μας και το υπερτροφικό μας «εγώ», δεν καταλάβαμε ότι «ο γιαλός δεν είναι στραβός, αλλά στραβά αρμενίζουμε» …

† ο Ν.Π.